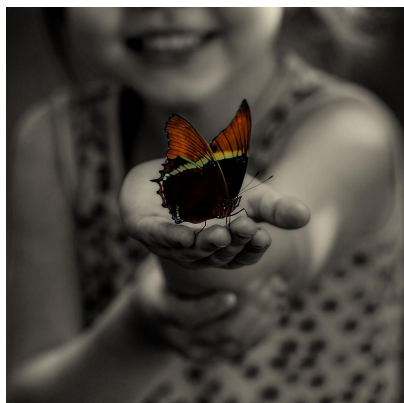

Урокът, който даваме на другите, много пъти е пълно разочарование. Ние самите не сме щастливи, въпреки хубавите неща, които живеем вътре. Как да променим другите? Помнете ли притчата, в която се казва, че един човек дължал много пари, както сега става с външния дълг, и царят му казал: прощавам ти дълга, зачерквам всичко, изтривам дълга! вместо да го прати в затвора, защото слугата му казал: моля те много, дай ми възможност, прости ми и направи най-доброто за мен! Царят му опростил целия дълг и говорим за милиони от онази епоха. Слугата бил щастлив, радостен, летял в облаците, но колко дълго? За пет минути. Защо? Защото не след дълго видял друг човек на пътя, който му дължал пет евро, казвам ви в днешни пари, и му казал: много те моля, върни ми петте евро, които ми дължиш! Добре, бре, християнино, преди малко Бог ти опрости милиони. Нищо ли не почувства? Нищо ли не разбра? И сега идваш да ми искаш пет евро, които ти дължа? Той го давил и поискал да бъде наказан и пратен в затвора. Хората отишли и казали на господаря това, което се случило: Господарю, този, на който Ти прости, е много жесток с другите. Господарят извикал двамата и казал: ела тук! Как Аз се отнесох с теб и как ти се отнасяш към твоя ближен? Това е въпросът на Бога. Какво Аз направих в живота ти и как ти се отнасяш към другите? Дадох ти прошка, ти даваш ли на другите прошка? Прие изкупление от Христос, но душата ти стана ли щастлива, сърцето ти утихна ли? Остави другите на мира! Бъди снисходителен!

За мен критерий за духовността на един човек не е това да прави проповеди, както аз правя, нито да говори много, а да има състрадание, благост и снисхождение към другите. Това означава, че той е почувствал Христос. Когато почувстваш Христос, чувстваш в себе си, че всички хора имат причина да правят това, което правят. Разбираш всички. И животът ти е хубав. Защото, когато виждаш баща си да пие и да се напива, ако ти си щастлив в Бога, това не те дразни, а го разбираш. Има една поговорка, която гласи: можеш ли да ходиш с обувките на другия? Тогава ще го разбереш. Ако аз обуя твоите обувки и се науча да ходя заедно с теб, ще проявявам снисхождение в моето отношение към теб. Ще кажа: баща ми пие, но реално това не ме дразни, нямам претенция да го направя такъв, какъвто аз искам, разбирам го защо пие, защото е изпитал болка, защото е разочарован от нещо, защото има финансови проблеми, и вместо да му се ядосам и да направя живота си безрадостен, че той пие, се

опитвам да му помогна, давайки му моето щастие. Това търся, аз да постигна баланс и да разбера другия, а не постоянно да му се карам. Повечето хора водят нерадостен живот, защото не са доволни от другите вкъщи. Не ми подхожда този мъж! Искях друга жена! Ама не другите са ти виновни. Ако видиш себе си и имаш мир с Бога, тогава всички са свършени за теб. Ти си свята, а мъжът ти играе карти до полунощ. Това не те разболява, а го гледаш като възможност от Бога да му помогнеш, да го укрепиш и го разбираш.

Мисля, че това е същността на духовния живот, когато човек води духовен живот. Днес някой ми прати имейл и ми писа: много те моля, отче, кажи нещо за Третата световна война! Добре де, хора, да кажем и за нея, но аз съм сигурен, че много от тези, които питат, няма да доживеят Третата световна война, както се страхуват, но ще успеят до вечерта да преживеят тяхната световна война с жена си и с децата си! Защо не ме питат да кажа нещо за това? Да кажат: отче, кажи нещо за жена ми, как да се отнасям благо с нея? Защо ме питаш за Антихриста, след като днес в дома ти „танцува“ изкусителят с други проблеми? Смятаме за духовен живот това постоянно да се занимаваме с неща, които са извън и далеч от нас. *Някои идват, някои воюват с нас, някои искат нашето зло!*

Не е лъжа това, тези неща съществуват, но как ще ги посрещнем, ако не станем свети? Да се утешим нашата душа, да почувстваме щастие близо до Бога. Аз това разбрах, че човек в това трябва да се съсредоточи: да погледне в себе си каква връзка има с Бога.

Според мен духовността означава това: да изпитваш голяма благодарност за множеството дарове, които Бог ти е дал. Повечето от вас сте женени, помните ли как бяхте преди да се ожените? Преди казвахте – какво ще правя, как ще стане, как ще се справя в живот сам? Сега, когато се оженихте, помните ли този дар? Когато вечер лягаш да спиш, прекръстваш ли се да казваш Христе мой, благодаря Ти, че имам компания! Тя е труден човек и аз съм труден! Какво, не сме ангелчета! И тя е човек, с майка и баща, които са й предали проблеми, и аз също! Или имаш формално отношение към брака? Завчера някой нарече детето си магаре, понеже не вървяло добре в училище, получило ниска оценка, това детенце, когато си бил в родилния дом, си треперил всичко да върви добре с раждането. Как тогава плачеше и казваше *станах баща*! и черпеше цялото заведение, а сега внезапно наричаш твоето дете магаре? Как става това? Така се лишаваме от радост в живота. Свикваме с даровете, тежат ни, изморяваме се, не живеем тези велики неща, които Бог ни дарява в живота. Нужни са не думи, а вътрешно преобразяване.

Някой ми каза на Света Гора: 60 години съм калугер и още не съм направил едно чудо. Да стане чудо, да дойде някой раковоболен, да каже името си, на другия ден да се

помоля и той да оздравее. Това означава, че животът ми е хубав, с помощта на Христос да виждам промени, а не прости думи, формални думи, формални повторения. Нека помислим добре за това в нашия живот, как върви той, доколко се променяме близо до Христос? Това, което казва св. Йоан Златоуст, влизаш в Църквата вълк и трябва да станеш овца, влизаш ястреб и трябва да станеш гълъб, влизаш в Църквата каменен по душа и сърцето ти – казва св. отец - трябва лека полека да омекне, от камък да стане плът, да стане меко като месото на сърцето ни. Става ли това? Променяме ли се? Аз не съм се променил от вълк да стана овца, още съм вълк в много отношения: завист, злоба, омраза, ревност, къде е духовността? Къде е светостта, която очакваме да имаме? Колко години си в Църквата? Някой ми каза: аз от малък съм близо до Бога. Сега на колко години си? На 65. И какво направи толкова години близо до Христос? Но не ми говори отново за поклонения и старци, които познаваш и за това, че си ходил на Света Гора. Какво постигна? Жена ти, мъжът ти, детето ти така ли гледат на теб? Съпругата ти да каже: *колко хубав дар е това, което имам! Виждам неговото преобразяване у дома* !

Това е същността на духовния живот, да чувстваме благодат в сърцето ни, снизхождение към другите и да се наситим на опрощението и даровете, които Бог лично ни дава. Всички сте се ходили на изповед, тази прошка, която Бог ни е дал, докосва ли ни, чувстваме ли, че ни е простено? Когато Бог ти прави този подарък и ти прощава, това прави ли красив твой живот? Да се види у дома, че майка ми, баща ми са освободени личности, получиха прошка от Бога, имат радост в себе си, говорят благо един на друг, имат благодат! Това означава, че ти е било простено. Ако Бог ти прощава и не след дълго пак те обхваща депресия, тогава къде остава прошката, която Бог ти дава? Остава се тя да те напои. Толкова пъти се причастяваме. Знаете ли, че младите хора влизат в Църквата, виждат какво става и отново си тръгват. Защо? *Защото -казва- влязох в Църквата, видях църковни хора, но тези, които видях, ме разочароваха, отче!* Говоря за Гърция

. Аз няхах за цел да си тръгна от Църквата, но това, което видях, ме разочарова! Как може хем си да близо до Бога, хем да правиш неща, сякаш си много далеч от Него. Моите приятели, с които ходя по клубовете и осъждаме, не са такива, не правят така, както вие правите, а са по-честни. Моите приятели няма да ми забият нож в гърба, както стана веднъж в Църквата, а ще ми го кажат директно

. Това е много важно. Определени пъти нямаме дори чертите на светските хора. Другият е светски човек и те хули, но ти го казва: това мисля за теб! А в Църквата виждаш подозрителност, прикритост, и хората се питат: това ли е Бог?

Аз се разочаровах

– ми каза този младеж. Аз му казах: искам прошка от теб от мое име и от името на храма, където служи.

Пак е добре, че искаш прошка

! - защото понякога изобщо не искаме прошка. Ние казваме: ти си виновен! Не другият, а ние винаги носим вината. Трябва да се засраим, защото много пъти скандализираме нашите деца и обществото с нашето „представяне”. Не сме такива, каквито би трябвало да бъдем.

Радост - втора част

Написано от Архим. Андрей Конанос
Неделя, 18 Януари 2015 14:46

Следва продължение...

Превод от гръцки: Константин Константинов{jcomments off}